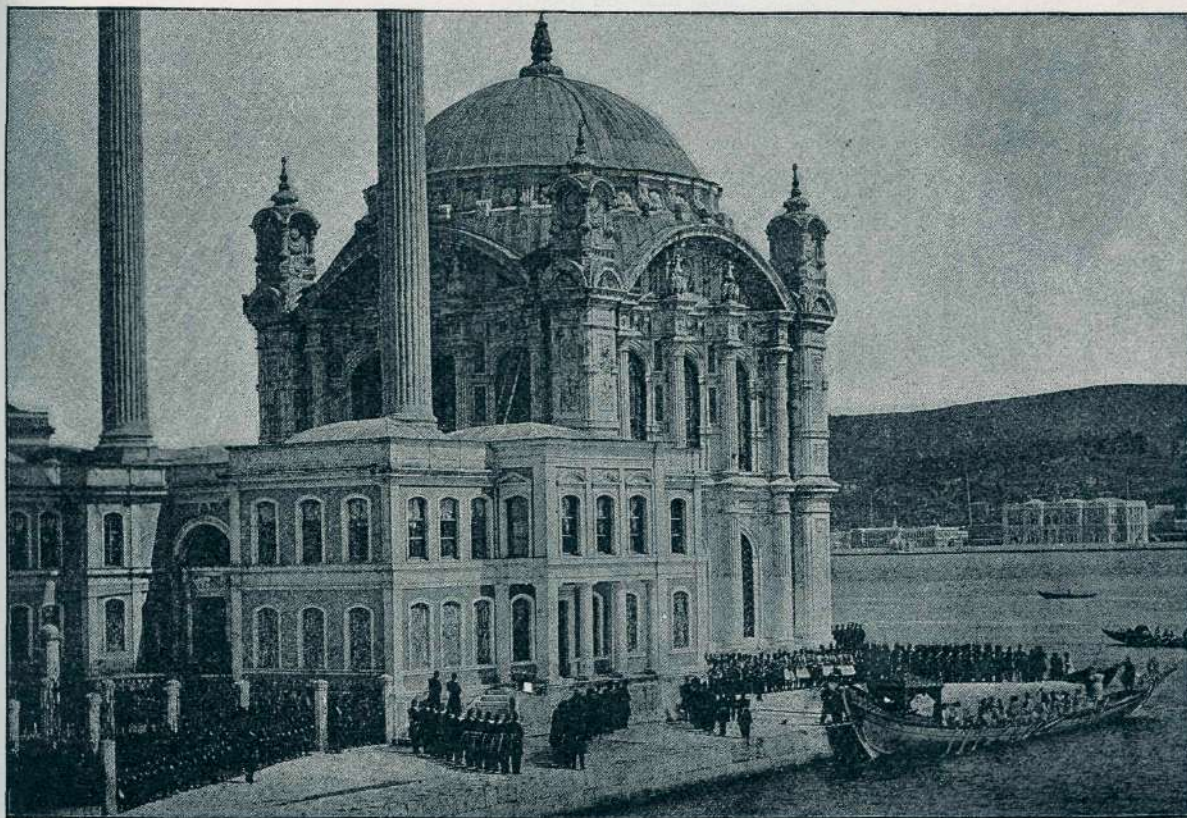

obišče vsak petek v veliki paradi, in ta ceremonija se imenuje „selamlik“.

Selamlik se vrši zelo slovesno. Vsa vojaščina stoji v paradi na obeh straneh ceste. Fanfare zabučé; sultan se pripelje v spremstvu dvornih uradnikov in svojega harema. Vrancí vlečejo dvorno kočijo; v njej pa sedi sultan v črni evropski obleki in s fesom na glavi. Vojaštvo salutira in zakliče enoglasno: „Padišahim čok jaša!“¹⁾ Dvajset do trideset

Vas za vasjo se vrsti ob bregu Bospora, druga lepša od druge. Bogataši so tukaj sezidali svoja letovišča, poslaništva svoje palače. Lepa ravna cesta vodi ob evropskem obrežju. Tamkaj pa, kjer je Bospor najožji, namreč 550 m širok, štrlita v morje dve pečini. Na obeh sta sezidana močna gradova. Sultan mu je imponiral v kljub svoji starosti. Tudi on je klical: „Padišahim čok jaša!“ — seveda ne iz prepričanja.

Selamlik: Sultan gre v mošejo molit.

minut opravlja vladar svojo molitev; potem pa se vrne v Jildiz Kiosk.

Njega dni si dobil vstopnico k selamliku pri svojem konzulatu za dva goldinarja. Dandanašnji pa je življenje sultanovo postalo bolj dragoceno. Le najboljši znanci poslanikovi dobé vstopnico, drugi pa ne. G. Jovescu kot avstrijski stotnik je smel k selamliku, jaz pa ne. Bil je zelo zadovoljen.

¹⁾ Naš sultan naj živi!

ali bolje, močni trdnjavi. Na evropski strani je Rumili Hisar, na azijski pa Anadolu Hisar. Ti dve trdnjavi branita vhod tudi najmočnejšim vojnim ladjam. Na tem mestu je dal perzijski kralj Darij napraviti most, čez katerega je prepeljal svojo sedemstotisoč mož broječo vojsko, ko je šel strahovat uporne Skite. V skalo si je dal vsekati stol in raz ta stol je gledal, kako hodi čez most njegova velikanska armada.

(Dalje.)